

УДК 342.7:004.738.5](477)

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.89.1.34>

## **ЦИФРОВЕ ЗАБУТТЯ ЯК ПРОЄКЦІЯ П'ЯТОГО ПОКОЛІННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ: ДО ФОРМУВАННЯ НОВОГО ПРАВОВОГО ІНСТИТУТУ**

**Продан В.І.,**  
*доктор філософії у галузі права,  
старший викладач кафедри конституційного права  
та порівняльного правознавства  
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»  
ORCID: 0009-0008-3805-5150  
e-mail: viktoriia.prodan@uzhnu.edu.ua*

**Продан В.І. Цифрове забуття як проєкція п'ятого покоління прав людини: до формування нового правового інституту.**

У науковій статті здійснено комплексне теоретико-правове дослідження права на забуття як новітнього інституту цифрових прав людини, що формується в умовах інтенсивної інформаційної трансформації суспільства. Встановлено, що цифрові права загалом і право на забуття зокрема не мають усталеного нормативного визначення в українському законодавстві, що зумовлює фрагментарність доктринальних підходів і ускладнює формування цілісної політики захисту особи в цифровому середовищі. Обґрунтовано, що з огляду на міждисциплінарну природу, ці права не підлягають традиційній класифікації у межах прав людини, однак відповідають сутності п'ятого покоління прав – таких, що спрямовані на захист гідності, приватності, репутації та інформаційної автономії в умовах глобалізованого цифрового простору.

У центрі дослідження – правова природа, структура та функціональне навантаження права на забуття. Підкреслено, що це право не може зводитися до технічної операції зі стирання персональних даних. Йдеться про ширше правове явище, що охоплює можливість особи контролювати власну цифрову ідентичність, обмежувати відтворення неактуальної чи надмірної інформації, а також домагатися видалення посилань із результатів пошукових систем. Розкрито його нормативну еволюцію – від положень Конвенції Ради Європи 1981 року до практики Суду ЄС у справі Google Spain (2014) та інкорпорації у ст. 17 Регламенту (ЄС) 2016/679. Порушено питання дефіциту нормативної визначеності, вказано на необхідність його автономного регулювання поза межами суто персоналізованого підходу до обробки даних.

Окреслено коло ключових доктринальних підходів до розуміння права на забуття, зокрема позиції В. Майєра-Шенбергера, Л. Флоріді, М. Аллегрі, які пропонують різні філософські, етичні та правові підходи до інтерпретації цього явища. Наголошено на важливості диференціації між правом на приватність і гідність та правом на конфіденційність даних. Звернено увагу на напруження між цим правом і свободою вираження поглядів, що потребує постійного балансування у світлі принципу пропорційності. Розглянуто етичну критику інституту щодо ризику перетворення його на інструмент цифрової цензури. Водночас показано, що право на забуття користується суспільною підтримкою як засіб відновлення інформаційного балансу в умовах зростаючої цифрової відкритості.

Узагальнено, що право на забуття слід нормативно виокремити як самостійний правовий інститут у системі цифрових прав людини. Аргументовано доцільність його інституціоналізації як частини п'ятого покоління прав людини, орієнтованого на нову модель взаємодії особи, держави та цифрового середовища. Наголошено, що ефективна реалізація цього права неможлива без чітких процедурних гарантій, інституційної зрілості механізмів балансування приватних і публічних інтересів та нормативної конкретизації меж і підстав його застосування.

**Ключові слова:** п'яте покоління прав людини, права людини, цифрові права, право на забуття, конституційно-правове регулювання.

**Prodan V.I. Digital forgetting as a projection of the fifth generation of human rights: conceptual foundations and the formation of a new legal institution.**

The scientific article presents a comprehensive theoretical and legal study of the right to be forgotten as a new institution of digital human rights, which is being formed in the conditions of intensive information transformation of society. It is established that digital rights in general and the right to be forgotten in particular do not have a well-established normative definition in Ukrainian legislation, which causes fragmentation of doctrinal approaches and complicates the formation of a holistic policy for the protection of the individual in the digital environment. It is substantiated that, given their interdisciplinary nature, these rights are not subject to traditional classification within the framework of human rights but correspond to the essence of the fifth generation of rights - those aimed at protecting dignity, privacy, reputation and information autonomy in the conditions of a globalized digital space.

The study focuses on the legal nature, structure and functional burden of the right to be forgotten. It is emphasized that this right cannot be reduced to a technical operation to erase personal data. It is a broader legal phenomenon that encompasses the ability of a person to control his or her own digital identity, limit the reproduction of irrelevant or excessive information, and to seek the removal of links from search engine results. Its normative evolution is revealed - from the provisions of the 1981 Council of Europe Convention to the practice of the Court of Justice of the EU in the Google Spain case (2014) and incorporation into Article 17 of Regulation (EU) 2016/679. The issue of the lack of normative certainty is raised, and the need for its autonomous regulation beyond the limits of a purely personalized approach to data processing is indicated.

A range of key doctrinal approaches to understanding the right to be forgotten is outlined, the positions of V. Mayer-Schonberger, L. Floridi, M. Allegri, who offer different philosophical, ethical and legal approaches to interpreting this phenomenon. The importance of differentiating between the right to privacy, dignity and the right to data confidentiality is emphasized. Attention is drawn to the tension between this right and freedom of expression, which requires constant balancing in the light of the principle of proportionality. The ethical criticism of the institution regarding the risk of turning it into a tool of digital censorship is considered. At the same time, it is shown that the right to be forgotten enjoys public support as a means of restoring the information balance in conditions of growing digital openness.

It is summarized that the right to be forgotten should be normatively distinguished as an independent legal institution in the system of digital human rights. The feasibility of its institutionalization as part of the fifth generation of human rights, focused on a new model of interaction between the individual, the state and the digital environment, is argued. It is emphasized that the effective implementation of this right is impossible without clear procedural guarantees, institutional maturity of mechanisms for balancing private and public interests, and normative specification of the boundaries and grounds for its application.

**Key words:** fifth generation of human rights, human rights, digital rights, right to be forgotten, constitutional and legal regulation.

**Постановка проблеми.** Наростання інформаційної перенасиченості в цифровому середовищі поставило людство перед новим цивілізаційним викликом – втратити здатність забувати. Цей феномен ставить під сумнів не лише традиційне уявлення про приватність, а й саму можливість особи здійснювати контроль над власною інформаційною історією. Збереження репутаційно чутливих відомостей, поширених десятиліття тому, й надалі впливає на соціальний статус індивіда, створюючи ефект «цифрової обумовленості» долі. У такій ситуації постає принципове питання, чи здатне право адекватно відповісти на виклик цифрової пам'яті, що функціонує незалежно від волі самої особи?

Ідея цифрового забуття виникає не як технічна опція, а як прояв глибшого правового запиту – запиту на повернення автономії особи, позбавленій контролю над власною цифровою тінню. Це не просто реакція на технологічний прогрес, а симптом глибокої зміни антропології права, в межах якої особа прагне не лише бути захищеною, а також залишатися автором свого цифрового «я». Саме тому концепція права на цифрове забуття вже не вписується у рамки класичних поколінь прав людини, а тяжіє до утворення нової правової площини – такої, що потребує переосмислення фундаментальних категорій гідності, пам'яті та свободи у віртуальному вимірі.

Проблема цифрового забуття не зводиться до питань технічної реалізації чи етичного балансу між публічним інтересом і приватністю. Йдеться про глибше – про здатність сучасного права ре-

агувати на трансформацію самої природи особистості в цифровому середовищі. У ситуації, коли інформація про людину існує незалежно від її волі, і навіть після втрати актуальності продовжує формувати суспільне уявлення про неї, право виявляється недостатньо адаптованим до нової реальності. Тому перед юридичною наукою постає завдання не просто оновити інструментарій захисту персональних даних, а закласти підвалини для повноцінного правового інституту, що здатен забезпечити людині контроль над власним цифровим життєвим простором.

**Стан опрацювання.** Питання права на цифрове забуття перебуває у фокусі сучасної правової, філософської та етичної думки, з огляду на виклики інформаційної епохи та трансформацію приватності. Його різні аспекти досліджували такі зарубіжні вчені, як: Л. Флоріді, В. Майєр-Шенбергер, П. Бернал, Ш. Зубофф, а також видатні українські науковці: М. Белова, Д. Белов, О. Белов, Н. Лесько, К. Мегеш, О. Совгіря, І. Сопілко, Ю. Ремінська та ін.

**Метою статті** є комплексне осмислення права на цифрове забуття як правового явища, що формується на перетині інформаційної приватності, цифрової гідності та трансформації прав людини в умовах цифрової революції.

**Виклад основного матеріалу.** Слід зауважити, що термін «цифрові права» на сьогодні залишається невизначеним не лише в чинному українському законодавстві, але й у національній правовій науці. Така відсутність усталеного нормативного і доктринального розуміння ускладнює як процес правозастосування у сфері цифрової взаємодії, так і створення цілісного концептуального підґрунтя для врегулювання правовідносин у цифровому середовищі. Відсутність однозначного визначення поняття «цифрові права» зумовлює фрагментарний характер наукових підходів до цієї категорії та унеможливлює формування системної правової політики в галузі захисту особи в умовах інформаційної трансформації суспільства.

Поява феномену цифрових прав людини є закономірним наслідком розвитку цифрового середовища, яке суттєво трансформувало механізми реалізації та захисту основоположних прав і свобод в умовах інформаційної епохи. До кола ключових проявів цієї трансформації належать, зокрема, свобода доступу до Інтернету, цифрова приватність, захист персональних даних та формування нової — цифрової — ідентичності особи. У цьому контексті зростає значущість таких новітніх правових конструкцій, як *право на забуття*, що забезпечує особі контроль над власною інформаційною присутністю в мережі. Незважаючи на те, що цифрові права ще не мають остаточно усталеної нормативної класифікації в міжнародному праві, у сучасному науковому дискурсі вони обґрунтовано розглядаються як складова п'ятого покоління прав людини — такого, що охоплює нові сфери взаємодії особи і держави, зумовлені глобальною цифровізацією. Комплексний характер цифрових прав виявляється у їхній здатності охоплювати водночас публічно-правові, приватно-правові та інформаційно-правові аспекти регулювання, що лише підтверджує доцільність їхнього розгляду як нового покоління прав у процесі еволюції правового статусу людини. [1].

Як справедливо в даному випадку підкреслюють Д.М. Белов, І.Є. Переш та І. Покорба, цифрові права стають органічною складовою сучасного суспільства, що стрімко трансформується під впливом інформаційно-комунікаційних технологій. Вони зазначають, що ефективне утвердження цих прав в Україні потребує не лише адаптації до європейських стандартів, а й підвищення цифрової обізнаності громадян, зміцнення кіберзахисту та широкої міжсекторальної співпраці між державою, громадянським суспільством і науковою спільнотою [2].

Як наголошують Н. Лесько та М. Антонов, одним із чинників, що актуалізував дану проблематику, стало визнання за особою права на вільний доступ до Інтернету як інфраструктурної передумови для реалізації базових свобод, а також поява нових форм юридичного реагування на цифрові виклики — зокрема, формулювання права на видалення персональних даних (*права на забуття*) з відкритих джерел, у тому числі результатів пошукових систем. З огляду на міждисциплінарну природу та нормативну неусталеність відповідних правових явищ, цифрові права доцільно розглядати не як окремий блок у традиційній класифікації прав людини, а як особливу — умовну — категорію, що охоплює специфіку здійснення загальноновизнаних прав у цифровому середовищі. Водночас цифровізація змінює не лише середовище реалізації прав, а й саму структуру правового мислення. Права людини в цьому контексті набувають нового функціонального значення, вони слугують нормативними орієнтирами для побудови правових механізмів регулювання цифрових технологій, забезпечуючи дотримання принципу пропорційності, запобігання зловживанням і баланс між свободою та безпекою. Зокрема, право на доступ до Інтернету не обмежується технічним підключенням — воно визначається його здатністю забезпечувати доступ до інформації,

платформ для самовираження, політичної участі, розвитку особистості та реалізації інших невід'ємних прав, серед яких свобода думки, слова, освіти, екологічні та соціальні права [3].

Важливо підкреслити, що формування сучасного підходу до розуміння права на забуття пов'язується з прийняттям Конвенції 1981 року «Про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних», яка надала фізичним особам можливість вимагати виправлення або видалення персональної інформації у випадках, коли її обробка суперечить нормам міжнародного або національного права [4].

Подальший розвиток правового закріплення права на видалення персональної інформації в європейському просторі пов'язаний із ухваленням Директиви 95/46/ЄС «Про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних та про вільне переміщення таких даних», яка на тривалий час стала основоположним нормативним документом у сфері персональної приватності та інформаційної безпеки в Європейському Союзі [5].

Наступним важливим кроком у правовому регулюванні сфери захисту персональних даних у Європейському Союзі стало ухвалення 27 квітня 2016 року Регламенту (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради «Про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних та про вільне переміщення таких даних», який набув чинності 25 травня 2018 року. Документ, більш відомий як Загальний регламент про захист даних (далі – Регламент), не лише офіційно замінив Директиву 95/46/ЄС, а й став якісно новим етапом у розвитку правової моделі захисту приватності в цифрову епоху. Регламент вперше закріпив право на стирання персональних даних (right to erasure) як нормативно гарантоване суб'єктивне право, у тому числі в контексті реалізації так званого права на забуття, тим самим піднявши захист цифрової ідентичності особи на рівень загальноєвропейського стандарту [6].

Важливо додати, що підґрунтям для формального закріплення права на забуття в статті 17 Регламенту стало рішення Суду Європейського Союзу у справі Google Spain SL, Google Inc. v Agencia Española de Protección de Datos (AEPD), Mario Costeja González, ухвалене у 2014 році. У цьому рішенні Суд уперше визнав, що особа має право вимагати видалення з результатів інтернет-пошуку посилань на інформацію, яка містить її персональні дані, за умови, що така інформація є: «неадекватною, нерелевантною, застарілою або надмірною з огляду на цілі її публікації». Відтак, було закладено юридичний прецедент, який започаткував нову правову модель балансу між правом на приватність і свободою доступу до інформації в цифрову епоху. Сама концепція «права бути забутим», що була вперше нормативно виведена з судового тлумачення, згодом стала складовою європейської правової доктрини й була інкорпорована до Регламенту як окреме суб'єктивне право особи на стирання персональних даних [7].

Додамо, що у наукових працях, присвячених порівняльному вивченню реалізації конституційних прав у країнах Європи, слушно акцентується на тому, що концепція «права на забуття» у її сучасному розумінні була сформульована Віктором Майером-Шенбергером у монографії «Delete: The Virtue of Forgetting in the Digital Age». Автор звертає увагу на те, що однією з фундаментальних вад цифрових технологій обробки та зберігання інформації є їхня нездатність забувати – властивість, притаманна лише людині як соціальній істоті. На відміну від природної схильності людини поступово втрачати або відсікати минулі спогади, цифрове середовище фіксує й утримує дані без часових обмежень, що створює ризики для приватності. До епохи масового поширення цифрових комунікацій і глобальних платформ інформація про іншу особу мала тенденцію до втрати актуальності та значущості з плином часу. Сьогодні ж, у контексті перманентної доступності даних, право на приватність набуває особливої ваги як один із ключових елементів демократичного правопорядку. Це право тісно пов'язане з такими базовими цінностями, як гідність, автономія особи та унікальність індивіда. Його порушення в цифрову епоху часто тягне за собою втручання і в інші сфери особистого життя, що посилюється інтенсивною присутністю людини у віртуальному середовищі та зростаючим обсягом цифрових комунікацій [8].

Як справедливо зазначають Д.М. Белов, М.В. Белова та О.Т. Горнило, при аналізі етичного виміру права на забуття необхідно враховувати не лише інтереси окремої особи, а й потенційний вплив інформації на суспільство в цілому. З одного боку, збереження неправдивих або таких, що втратили актуальність, даних може серйозно зашкодити особистій репутації та гідності індивіда. З іншого – безумовне видалення такої інформації може поставити під загрозу принцип відкритості та суспільне право на доступ до важливої інформації. Саме тому механізми, закладені в нормативних актах на кшталт Регламенту, покликані забезпечити баланс між цими конкуруючими

цінностями. Позаяк, Регламент не лише гарантує право особи на видалення персональної інформації, а й передбачає критерії, за якими оцінюється суспільна значущість такої інформації, що дозволяє уникати однобічного переважання приватних чи публічних інтересів [9].

В той же час, професор Л. Флоріді в рамках напрацювання «The Right to be Forgotten: A Philosophical View» розглядає право на забуття як ключовий елемент етики інформаційного суспільства. Він підкреслює, що це право не передбачає повного видалення інформації, а спрямоване на обмеження її постійного або надмірного відтворення. Флоріді зазначає, що право на забуття є способом, яким зрілі інформаційні суспільства справляються зі своїми спогадами, забезпечуючи баланс між приватністю та свободою вираження поглядів [10].

Серед іншого, право на забуття розглядається як важливий елемент права особи, що безпосередньо пов'язаний із захистом людської гідності, репутації та приватності. Його суть полягає у забезпеченні моральної та правової цілісності особи у випадках, коли певна інформація, втративши свою суспільну значущість, продовжує негативно впливати на її приватне життя. Зокрема, дане право охоплює низку складників, як от: можливість відкликати раніше надану згоду на обробку персональних даних, вимагати їх видалення у разі відсутності потреби у подальшому зберіганні, уникати постійного нагадування про події з минулого та запобігати надмірному впливу такої інформації на майбутнє особи. Одним із проявів реалізації цього права є також вимога щодо виключення посилань на персональні дані з індексу пошукових систем. Водночас поняття «право на забуття» часто виявляється багатозначним і нерідко використовується у різних контекстах, що потребує чіткого доктринального розмежування. Наприклад, вимога не відтворювати публічно історичні події через значний час після їх настання істотно відрізняється від звернення особи із запитом про видалення конкретних даних, щоб обмежити їхню доступність третім особам. У цьому контексті важливо диференціювати між правом на «приватність і гідність» – тобто правом на повагу до особистого й сімейного життя, житла та кореспонденції, гарантованим статтею 8 Європейської конвенції з прав людини та статтею 7 Хартії основоположних прав Європейського Союзу, – і правом на «конфіденційність даних», закріпленим у статті 8 Хартії, яке передбачає можливість контролю за обігом персональної інформації [11].

Водночас, погоджуємось з позицією М. Аллегрі, котра резюмує, що правова природа права на забуття залишається концептуально невизначеною, що зумовлено його складністю, багатокомпонентністю та відсутністю чітко окресленої нормативної конструкції. Так, дане право репрезентує собою сукупність різномірних елементів – захист персональних даних, приватності, репутації, облік плину часу, баланс між індивідуальними правами та суспільним інтересом, — які потребують ретельного зважування в кожному конкретному випадку. Водночас чинне європейське законодавство, насамперед згаданий вище Регламент, не забезпечує достатньої нормативної визначеності щодо права бути забутим, обмежуючись його тлумаченням як розширеної форми права на стирання даних (стаття 17), без автономного регулювання цього правового інституту. У результаті, право бути забутим функціонує переважно на рівні судової практики, що призводить до фрагментарності підходів та розбіжностей у правозастосуванні [12].

Попри численні переваги, пов'язані з утвердженням права на забуття як механізму захисту приватності, у науковому та правозахисному дискурсі неодноразово порушується питання про ризики, які можуть виникати внаслідок надмірного розширення сфери його застосування. Критики цього інституту вказують, що без чітких меж та процедурних гарантій його реалізація може призвести до непропорційного обмеження свободи вираження поглядів, а також права на доступ до інформації. Зокрема, міжнародна правозахисна організація Access Now, підтримуючи право особи на стирання персональних даних, категорично виступає проти нормативного закріплення так званого «права на невідомість» або права на виключення з результатів пошуку. У своїй позиції організація наголошує, що за відсутності цілісного законодавства про захист персональних даних і належних механізмів прозорості реалізація права на забуття становить серйозну загрозу для прав людини, оскільки може спричинити надмірне вилучення інформації з публічного доступу та відкрити шлях до прихованої цифрової цензури [13].

Водночас право бути забутим користується широкою підтримкою з боку громадськості, що підтверджує його соціальну значущість у цифрову епоху. Так, за результатами дослідження, проведеного Pew Research Center, 74% дорослих американців вважають за пріоритетне мати можливість обмежити доступ до певної інформації про себе в пошукових системах, навіть якщо це обмежує доступ інших осіб до потенційно корисних даних. Такий показник демонструє зростаючий

суспільний запит на персональний контроль над цифровою інформацією, що стосується особи, а також потребу у правових механізмах, які забезпечують ефективний захист приватності в умовах високої інформаційної насиченості онлайн-середовища [14].

**Висновки.** Таким чином, аналіз доктринальних підходів, правового регулювання та судової практики свідчить про те, що право на забуття потребує виокремлення як самостійний правовий інститут. Його складна правова природа, що поєднує елементи приватності, персональної гідності та регуляції цифрової ідентичності, не може бути зведена до окремого аспекту обробки персональних даних. Відтак, право на забуття слід концептуально інтегрувати до системи цифрових прав людини як повноцінну складову п'ятого покоління прав — таких, що спрямовані на захист особистості в умовах тотальної інформаційної доступності та глобального обігу цифрових даних. Подальший розвиток цього права вимагає чітко визначених підстав для його реалізації, врахування плину часу, належного балансування між приватними і суспільними інтересами, а також запровадження ефективних процесуальних механізмів, здатних запобігати зловживанням і надмірному обмеженню свободи вираження поглядів.

### СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Siagian, R., Siahaan, L., Hamzah, M. I. Human Rights in the Digital Era: Online Privacy, Freedom of Speech, and Personal Data Protection. *Journal of Digital Learning and Distance Education*. 2023. Vol. 2(4). P. 513–523.
2. Белов Д.М., Переш І.Є., Покорба І. Цифрові права людини: доктринальні засади. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. № 2. С. 110–115.
3. Лесько П., Антонов М. Цифрові права людини в епоху глобалізації. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: «Юридичні науки». 2021. № 3 (31). С. 160–166.
4. Конвенція про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних: Конвенція Ради Європи від 28.01.1981 р. *Офіційний вісник України*. 2011 р. Ст. 85.
5. Директива Європейського Парламенту та Ради 95/46/ЄС від 24 жовтня 1995 року «Про захист осіб у зв'язку з обробкою персональних даних та про вільний рух таких даних». URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A31995L0046>.
6. Регламент (ЄС) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради від 27 квітня 2016 року «Про захист фізичних осіб у зв'язку з обробкою персональних даних та про вільний рух таких даних, а також про скасування Директиви 95/46/ЄС» (Загальний регламент про захист даних). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/en/TXT/?uri=CELEX%3A32016R0679>.
7. Judgment of the Court (Grand Chamber), 13 May 2014. Google Spain SL and Google Inc. v Agencia Española de Protección de Datos (AEPD) and Mario Costeja González. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A62012CJ0131>.
8. Mayer-Schönberger V. Delete: The Virtue of Forgetting in the Digital Age. Princeton University Press Publisher. 2011. 272 p.
9. Белов Д.М., Белова М.В., Горнило О.Т. Право людини на забуття. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: «Право». 2024. Вип. 81 (2). С. 57–62.
10. Floridi L. The Right to be Forgotten?: A Philosophical View. 2015. URL: <https://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3853478>.
11. Weber R.H. On the search for an adequate scope of the right to be forgotten. *Journal of Intellectual Property, Information Technology and E-Commerce Law*. 2015. Vol. 6 (1). P. 2–10.
12. Allegri M.R. The Right to be Forgotten in the Digital Age. *Frontiers in Sociology and Social Research*. 2022. Vol. 7. P. 237–251.
13. Access now position paper: understanding the «right to be forgotten» globally. 2016. URL: [https://www.accessnow.org/wp-content/uploads/2017/09/RTBF\\_Sep\\_2016.pdf](https://www.accessnow.org/wp-content/uploads/2017/09/RTBF_Sep_2016.pdf).
14. Auxier B. Most Americans support right to have some personal info removed from online searches. URL: <https://www.pewresearch.org/short-reads/2020/01/27/most-americans-support-right-to-have-some-personal-info-removed-from-online-searches>.